

ODVJETNIK JELENKO LEHKI

10000 Zagreb, Pavla Hatza 10, Tel. 01 88 953 68 - Fax. 01 88 953 64 – Mob. 098 16 394 16
e-mail. j.lehki@odvjetnik-lehki.hr

U Zagrebu, 07.07.2020. godine

Na broj: St-2138/2015

VISOKI TRGOVAČKI SUD
REPUBLIKE HRVATSKE

putem

TRGOVAČKI SUD U SPLITU
Sukoišanska 6
21000 Split

PODNOŠITELJ ŽALBE: Marko Lonac, stečajni upravitelj, OIB: 43471049766,
Dubrovnik, Brdasta 12

zastupan po Odvjetniku Jelenko Lehki, Zagreb, Pavla Hatza 10

Prilog: 1. punomoć
2. Odluka Vrhovnog suda Rev-4999/2019

VPS: 116.675,00kn

ŽALBA

3x, prilozi

na rješenje 11.St-2138/2015-122
od 29.06.2020.

Rješenjem Trgovačkog suda broj 11.St-2138/2015-122 od 29.06.2020. godine sud je donio odluku o određivanju troškova unovčenja nekretnine s razlučnim pravom.

Na navedeno rješenje stečajni upravitelj izjavljuje žalbu te pobija rješenje u cijelosti zbog:

1. bitne povrede odredaba parničnog postupka
2. pogrešne primjene materijalnog prava

što obrazlaže nastavno kako slijedi.

1. Bitne povrede odredaba parničnog postupka

Pobijanim rješenjem sud je, u bitnom, osporio dio obračuna troškova unovčenja nekretnine s razlučnim pravom u dijelu po stečajnom upravitelju naznačene projekcije iznosa nagrade za rad stečajnog upravitelja. Isti je osporen u dijelu preko 50% iznosa koji je stečajni upravitelj naznačio

obzirom na odredbe Uredbe o kriterijima i načinu obračuna i plaćanja nagrade stečajnim upraviteljima, a koju predmetnu nagradu je sud očekivano trebao odrediti nastavno na dovršenje svih radnji stečajnog upravitelja u ovom postupku.

Odluka je prije svega nejasna u razlozima zbog kojih je izvršeno predmetno umanjeње obračuna troškova, izreka je proturječna razlozima odluke koji ne sadrže razloge koji su zasnovani na dosadašnjem tijeku postupka.

1.1 Prvenstveno se ukazuje na činjenicu da je ovakvom odlukom sud „prejudicirao“ svoju buduću odluku, onu o nagradi za rad stečajnog upravitelja. Podnositelj žalbe smatra kako takvo postupanje nije dopušteno obzirom da isto ukazuje na postojanje prethodnog stava suda o budućim odlukama u postupku. Dakle, sud u ovom postupku već i prije nego je nastupio stadij u kojem se očekuje donošenje neke odluke već ima 1. formiran stav i 2. „donesenu“ odluku u situaciji kad sve činjenice relevantne za odluku koja bi se trebala donijeti *de facto* još nisu utvrđene, odnosno nisu ispunjeni svi uvjeti za donošenje odluke. Da li će se isto promijeniti ne može se sa sigurnošću utvrditi, no prvostupanjski sud pobijanom odlukom ulazi u sferu „pogađanja budućnosti“, i ovom (pobijanom) odlukom ograničava prostor za donošenje narednih odluka što je u suprotnosti sa osnovnim postavkama na kojima bi se morale donositi sudske odluke.

Iako postoje određene sličnosti sa pojmom prethodnog pitanja, ovdje predmetna analogija nije primjenjiva, odnosno čak i u tom slučaju odluka suda nije valjana, obzirom da se (ako je sud smatrao da se radi o prethodnom pitanju) prvo trebalo donijeti odluku o nagradi, a tek onda (ovdje pobijanu) odluku o troškovima unovčenja.

1.2. Slijedom navedenog, stav je podnositelja žalbe da je u datom stadiju postupka, sud ovlašten donijeti odluku o određivanju troškova unovčenja vođen jedino i isključivo objektivnim kriterijima, te je troškove (u nedostatku drugih odluka) trebao odrediti sukladno obračunu troškova kakav je dostavio stečajni upravitelj.

U slučaju da kasnijim rješenjem o određivanju nagrade za rad stečajnog upravitelja predmetna nagrada za rad stečajnog upravitelja bude (naknadno) određena u različitom iznosu od onog navedenog u obračunu troškova, moguće i na niži iznos (ili moguće i na viši), jasna su zakonska rješenja i status novčanih sredstava na računu stečajne mase. Ovako je sud svojom, po stavu podnositelja žalbe nezakonitom odlukom prejudicirao i ograničio svoju - NEOVISNOST SUDA u donošenju odluka. Naime, određivanjem troška unovčenja nižem za iznos 50% nagrade predviđene sukladno Uredbi o kriterijima i načinu obračuna i plaćanja nagrade stečajnim upraviteljima, te nastavno nalogom za povrat dijela sredstava razlučnom vjerovniku, sud je stečajnu masu moguće lišio sredstava za isplatu predmetne nagrade, odnosno eventualno podmirenje drugih obveza stečajne mase.

Nije teško zamisliti situaciju u kojoj sudac koji donosi odluku u ovom predmetu u narednom periodu bude zamijenjen drugim sucem zbog prelaska suca na drugi sud, reorganizacije u radu suda, preraspodjele referada ili sl, u kojem slučaju će sudac koji će donositi odluke u nastavku postupka imati (na zakonu neutemeljeno) relativno i apsolutno ograničen prostor za donošenje neovisne na zakonu utemeljene odluke.

1.3. Iako nije samo po sebi žalbeni razlog, nužno je ovdje primijetiti da je uz gore navedeno odstupanje od osnovnih postulata za donošenje nepristranih i neovisnih odluka, sud ovom pobijanom odlukom isto tako, ali ovaj puta ne *moguće*, već **sasvim sigurno** lišio državni proračun iznosa poreza i doprinosa koji se plaća iz i na iznos bruto nagrade i to u ovom slučaju u nezanemarivom iznosu. Dodatno se ukazuje na činjenicu kako je razlučni vjerovnik, zastupan po odvjetniku kao

punomoćniku, izričito, u pisanoj formi iskazao suglasnost sa po stečajnom upravitelju dostavljenom obračunu troškova, te slijedom navedenog i uplatio razliku novčanog iznosa između iznosa jamčevine i ukupno po stečajnom upravitelju specificiranih troškova unovčenja.

Nejasni i neobrazloženi, a svakako neutemeljeni na zakonu su razlozi zbog kojih je sud donio odluku na štetu stečajnog upravitelja, stečajne mase i državnog proračuna u predmetu gdje ostali sudionici nisu imali primjedbi niti na rad stečajnog upravitelja, a nije ih imao ni stečajni sud.

2. Prvostupanjski sud je pogrešno primijenio materijalno pravo.

O Uredbi o kriterijima i načinu obračuna i plaćanja nagrade stečajnim upraviteljima

2.1. Nagrada i način određivanja visine nagrade

Uredba o kriterijima i načinu obračuna i plaćanja nagrade stečajnim upraviteljima, u samom nazivu sadrži pojam **nagrada**, te se radi se upravo o tome, o nagradi, u poslovnoj praksi u „realnom sektoru“ često nazivana i - „BONUS“. Dakle, tvorci ove Uredbe, svjesni da se u stečaju radi o izvanrednoj situaciji, neredovitoj, specifičnoj i od iznimne važnosti za gospodarstvo, koja zahtjeva posebnu odgovornost, a koja je opet suštinski obilježena nesigurnošću ishoda, odlučili su definirati očekivanu novčanu kompenzaciju stečajnom upravitelju za njegov rad, trud i utrošeno vrijeme **upravo u odnosu na uspjeh u radu**, što je u konačnici i suštini jako blizu pojma „okolnostima slučaja“, koje sud navodi kao negativnu premisu svog zaključka, ali sa bitnom razlikom... Uistinu, radi se o okolnostima slučaja, ali ne u dijelu iznosa tražbina i broja vjerovnika, već u konačnici u dijelu jedinog mjerljivog REZULTATA njegovog rada!

Autori Uredbe, konstatirajući točno, da u stečajnom postupku nije moguće sa sigurnošću predvidjeti ishod stečajnog postupka u pogledu: mogućeg nastavka poslovanja stečajnog dužnika, stanja njegove imovine koja ulazi u stečajnu masu, opsega posla, količine radnji koje će biti potrebno poduzeti, troškova postupka, odnosno u konačnici samog njegovog trajanja, primijenili su pristup kojim definiraju očekivanu materijalnu/novčanu kompenzaciju za uspjeh u radu osobe koja se prihvati posla/dužnosti/službe i koju, temeljem konkretnog kriterija kao što je vrijednost unovčene stečajne mase, ima opravdano očekivati nakon što obavi sve radnje u postupku.

Samom činjenicom definiranja predmetne kompenzacije u obliku nagrade/bonusa uspostavljaju se odnosi i opravdana očekivanja „na obje“ strane. Obzirom da nije moguće predvidjeti opseg angažmana stečajnog upravitelja u pojedinom postupku, stečajni upravitelj u trenutku imenovanja ne zna kolika će mu nagrada za rad biti odobrena. Stečajni upravitelj ne zna koliko posla ga očekuje u nekom stečaju. On/ona jedino zna da je sav posao, svaki zadatak koji se pojavi, potreban da se predmetni stečaj dovrši sukladno zakonu i odlukama/željama vjerovnika, postupajući tijekom cijelog postupka u skladu s odlukama suda te ostalih državnih tijela koja provode nadzor nad poslovanjem pravnih osoba (sada stečajnih dužnika).

Sve to, stečajni upravitelj mora biti spreman izvršiti, neovisno o konačnom ishodu postupka u pogledu iznosa ostvarenog unovčenjem stečajne mase. Neovisno o trajanju (godinama), troškovima (koje najčešće sam predujmljuje), neovisno o pritiscima (kojima se suprotstavlja najčešće sam), neovisno o preprekama koje se pojavljuju pri nastojanju da se postupak dovrši u što kraćem roku i uz što manje troškova.

Stečajni upravitelj stoga opravdano očekuje svoju, Uredbom propisanu i definiranu, nagradu. Nagradu koju će dobiti tek na kraju postupka, kad su namireni troškovi postupka, namireni vjerovnici stečajne mase, namirena sudska pristojba.

2.2. Uredba je izvor prava

Sudovi sude na temelju Ustava, međunarodnih ugovora, zakona i drugih važećih izvora prava.
- Ustav Republike Hrvatske članak 5.

Predmetna Uredba je važeći izvor prava. Predmetna Uredba se primjenjuje kao osnova za određivanje nagrade za rad stečajnog upravitelja u svim ostalim stečajnim predmetima, te u 99,92% odluka u usporedivim predmetima Uredba primijenjena na isti način, a to je takav način koji slijedi i tekst Uredbe i njen smisao.

(* decimalni broj je namjerno određen obzirom na, s jedne strane pretpostavku kako je doneseno preko 1.000 rješenja o nagradi u usporedivim predmetima, a s druge strane na činjenicu kako punomoćnik predlagatelja ima informacije o **samo** 3 slučaja u kojima je nagrada za rad stečajnog upravitelja umanjena na u ovom slučaju primijenjen način, o čemu je Visoki trgovački sud već odlučivao, a Vrhovni sud je odlučio „ne odlučivati“ o predmetnoj vrsti rješenja – odluka Vrhovnog suda dostavlja se u prilogu)

Slijedom prethodnog, žalitelj je stava da sud nije ovlašten svojim odlukama sa neodrživim obrazloženjima istih, mijenjati svrhu i cilj izvora prava, niti je ovlašten pojmove koje Uredba jasno definira redefinirati prema svojoj slobodnoj ocjeni i dodatno uvoditi nove pojmove, budući da time dovodi u pitanje osnovno ustavnopravno načelo - načelo trodiobe vlasti.

Ukoliko bi zamisao donositelja norme bila drugačija, A NIJE, svaka (daljnja) odluka o nagradi za rad stečajnog upravitelja odvedena u sferu subjektivne procjene suda o razmjernoj visini nagrade. Termini „prosječna/srednja“, „viši/niži stupanj složenosti“, bez jasnih kriterija, odnosno na zakonu propisanog mjerila što je to složeni ili manje složeni predmet i očekivana/neočekivana količina rada stečajnog upravitelja i minimalno potrebni rad utrošen u postupku ostaju u sferi paušalne ocjene, a nikako osnova za određivanje nagrade, jer se postavlja jasno pitanje: u odnosu na točno što i koji element je netko radio više ili manje? Da li je to količina utrošenog vremena, prijedeni broj kilometara, broj sudskih postupaka, broj odrađenih prezentacija nekrenine kupcima, razina zadovoljstva vjerovnika, radnika, bivših osnivača?

2.3. Ocjena dokaza i primjena zakona

Odluka suda, utemeljena na slobodnoj sudačkoj ocjeni dokaza, a donesena primjenom zakona na utvrđeno činjenično stanje jest ideal kojem se teži i koji se dostiže u velikom broju slučajeva. Procjena, i to paušalna, bez jasno definiranog raspona (jer ga nema) o tome je li nešto „prosječno složeno“ ili „nije“ uopće nije predviđena kao kriterij da se odluka o nagradi za rad stečajnog upravitelja donosi odnosno iznos nagrade umanjuje.

U nedostatku jasnih mjerila, diskrecijska odluka suda ne može biti mjerodavna da li je neki postupak složen ili ne SAMO NA temelju nabrojanih kriterija u obrazloženju: broj tražbina, broj vjerovnika, broj izvješća, itd. Traženje kriterija u statistici u stečaju kao jednom multidisciplinarnom sudskom postupku je po stavu podnositelja žalbe pogrešan pristup. Naime, takvim pristupom dolazimo do zaključka da bi predmet u kojem se ispitalo dva puta više tražbina onda bio ili „prosječan“ pa se prema obrazloženju u takvom predmetu primjenjuje skala prema Uredbi bez „korektivnog faktora“ ili bi možda taj predmet utvrdili za „složeniji“ pa ju je potrebno uvećati?

Obrazloženje pobijane odluke ne daje odgovor na to pitanje što je i razumljivo, jer notorna je činjenica kako odgovor na to pitanje nije moguće dati sa tako pojednostavljenim informacijama. Isto se odnosi i na ostale radnje taksativno navedene i „pobrojane“ što samo po sebi isto tako ne daje ni približno sliku bilo kojeg, pa tako ni ovog postupka.

Pojašnjenja radi, primjerice, stečajni predmet sa 97 prijava tražbina po tom kriteriju složen je izvan svih mjerila (sadržanih u obrazloženju pobijane odluke), no postavlja se pitanje odluke o nagradi ukoliko bi ukupno unovčena stečajna masa u takvom predmetu iznosila spletom nesretnih okolnosti npr 1.001,00kn (4. dražba, dražbeni korak 1.000,00kn, pristigla 1. ponuda – takvi slučajevi postoje).

S druge strane, u više navrata da su odbijani zahtjevi stečajnih upravitelja za dodatnom nagradom u slučajevima gdje je stečajna masa iznosila i više stotina milijuna kuna, sve do nekoliko milijardi kuna, uvijek sa istim obrazloženjem – „zahtjev nije utemeljen na formalnim uvjetima predviđenim za određivanje dodatne nagrade u Uredbi“ (unovčenje u roku, kriteriji za posebno zalaganje) ili „Uredba ograničava visinu nagrade“ na maksimalan iznos. Radi se primjerice o slučajevima nagrade kod stečajnog plana, odnosno nagrade za rad stečajnim upraviteljima u stečaju banke.

Navedeni primjeri jasno ukazuju kako jest Uredba savršeno jasna i apsolutno se do riječi primjenjuje kod određivanja nagrade u okvirima uredbe, stoga nije jasno na čemu je utemeljeno umanjeње nagrade kako je određeno pobijanim rješenjem kada za isto ne postoji predviđena osnova u Uredbi.

2.4. Arbitrarnost odluke

Sama odluka o visini nagrade očito nije rezultat tumačenja i primjene zakona, već se, što je razvidno iz obrazloženja radi o paušalnoj ocjeni suda o tome koliko je nagrade „dovoljno“ stečajnom upravitelju. Obrazloženje je opširno i sadrži neka za obrazloženja predmetnih rješenja nova promišljanja određenih instituta, ali osim što je odluka i obrazloženje u potpunosti suprotno smislu Uredbe, isto polazi od specificiranja radnji, a onda „preskačući“ bilo kakav objektivni kriterij određuje nagradu u 50% iznosa?! Navode se taksativno radnje, no niti jednoj nije pridružen novčani ekvivalent koji bi po sudu trebao pripasti stečajnom upravitelju za poduzetu radnju, odnosno rad u nekom dijelu stečajnog postupka, niti se daje okvir za definiranje „prosječnog“ postupka što je uopće do sada nepoznat termin. Navedeno jasno ukazuje na nedostatak istog, što i ne začuđuje, jer pravna praksa u stečajnim postupcima po tom pitanju osim kriterija iznosa unovčene imovine nije stvorila drugi jednoznačni kriterij.

Nadalje, zaključci suda u obrazloženju pobijanog rješenja bili bi u cijelosti ispravni da stečajni upravitelji u postupcima koje vode imaju pravo na **naknadu**, na jasno određeni novčani iznos koji će mu biti isplaćen ovisno o količini i opsegu njegovog rada, broju izvješća, obračuna, broju sati provedenih na ispitivanju tražbina, broju ročišta i sl. no, Uredba ne regulira pravo stečajnih upravitelja na naknadu za rad, u kojoj situaciji bi kriteriji koje iznosi sud imali uporišta, već regulira pravo na **nagradu** stečajnim upraviteljima na temelju jedinog mogućeg objektivnog i mjerljivog kriterija.

Napominje se kako je stečajni upravitelj u ovom predmetu sve radnje izvršio sukladno pravilima struke, te nije bilo prigovora na rad stečajnog upravitelja bilo od strane suda, vjerovnika, odnosno od strane trećih osoba.

Slijedom gore navedenog predlaže se pobijano rješenje ukinuti i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

Završno se ukazuje i na bitno pitanje koje otvaraju ovakve odluke:

Imaju li stečajni postupci u Republici Hrvatskoj taj „luksuz“/ mogu li si priuštiti takav „komfor“ u ovom stadiju razvoja da se (na način kako je to učinjeno pobijanim rješenjem) u iste uvodi subjektivnost i arbitrarnost u proces odluke o nagradi za rad stečajnog upravitelja, kad je upravo predmetnom Uredbom i određivanjem financijskog iznosa kao jedinog mogućeg objektivnog i mjerljivog kriterija predmetno pitanje uređeno na način da se ona izbjegne?

Marko Lonac po punomoćniku: